

искахме да се учимъ, та каквото ще да става. За жалостъ настъпи зимата и трѣбваше да прекратимъ занятията си. Невъзможно бѣше да се отиде до Уалласъ Сити, снѣгътъ бѣше затрупалъ всички пѣтеки, конетъ затъваха въ прѣспитъ. А и да се учи въ студената барака, не можеше. Учителътъ събра книгитъ си и си отиде; училището се затвори до пролѣтъ.

II.

Не щатъ желѣзница. — Въ моята родина зимата е дълга и много студена. Презъ тази зима азъ рѣдко ходѣхъ на ловъ съ баща си; повечето седѣхъ въ кѣщи и четѣхъ. Въ нашата полудива страна не бѣше лесно да се набавятъ книга. Повечето отъ книгитъ, които можахъ да купя съ свои пари, не ги разбирахъ, все пакъ азъ ги четѣхъ отъ кора до кора и се отнасяхъ съ любовъ къмъ всѣки печатанъ редъ.

Зимата си мина и азъ тръгнахъ пакъ въ училище.

Понеже знаехъ вече да чета, започнахъ да се уча да пиша и да смѣтамъ. Освенъ това, трѣбваше да науча нѣщо и за родината си, да науча историята ѝ, отношенията ѝ съ другитъ страни; започнахъ да уча прилежно отечествознание и история. Но тъкмо когато бѣхъ напредналъ вече въ учението, дойде една неприятностъ, която разруши всичкитъ ми хубави планове.

Желѣзопѣжната линия, която пресича сега Съединенитъ Щати отъ Атлантическия до Тихия океанъ, трѣбваше да мине презъ нашия щатъ. И ето, въ единъ прекрасенъ день, дойде група инженери, които започнаха да работятъ около Уалласъ-Сити. Работата имъ ядосваше много индийцитъ; тѣ обявиха война на „бѣлитъ“ и се събираха на цѣли шайки съ цель да убиватъ работницитъ и да прѣчатъ за про-